

## **HIEP HIEP HYPO !**

*(Een luchtig stuk over zwaarmoedigheid)*

**Eenakter**

**Joris Denoo**

**TIJD:** 16 uur, een dag als een ander, het onweert. Voor het hoofdpersonage is het '5 voor 12'.

**RUIMTE:** het warenhuis SHOP-CHOICE. Achtergrond: easylisteningmuziek, af en toe een typische warenhuismededeling. Enkele niet in het stuk betrokken kopers met winkelwagentje. Kassa met caissière. Zij negeren de personages-zaliger uiteraard.

### **PERSONAGES :**

Een verkoopster, een caissière, een warenhuisman, enkele kopers.

ERIK ROBAERT, hoofdpersonage, 35, ambtenaar, grijsdooraderde zwarte haren.

GEERT ZAMAN, 18, jeugdvriend-zaliger van ER, kletsnat. Type balorige jonge wildeman, genre sixtiesjeugd. Dood door overdosis, aangespoeld op het Noordzeestrand.

LYDIA DENDOOVEN, 60, eeuwig poetsende vrouw uit de straat van ER's jeugd, knot in het haar, overreden door de gemeentesecretaris.

MARC LAMOTE, 23, jeugdvriend-zaliger van ER, zuipschuit, liet het leven bij een inhaalmanoeuvre met zijn mini-Cooper.

PETER APOLLO, 11, klasgenootje-zaliger van ER, overleed jong aan kanker.

DOKTER TRAEN, 51, huisarts-zaliger van ER, heengegaan wegens te veel porto plus een zware val.

GOD (telefonisch)

### **PARAFRASE:**

Erik Robaert is een hypochonder. Zijn zwaarmoedigheid heeft dermate toegeslagen dat hij zijn plan om uit dit leven op aarde te stappen eindelijk in kannen en kruiken giet. Daartoe verricht hij enkele noodzakelijke aankopen in het warenhuis SHOP-CHOICE, vooraleer hij naar de apotheek stapt. Enkele verleden vrienden en bekenden materialiseren zich echter ook tussen de winkelrekken. Ze proberen iets te doen aan de uitstapregeling van Erik, want hij heeft altijd contact gehouden met zijn doden. Ze vinden dat zijn tijd nog niet gekomen is en willen hem daarvan overtuigen. Nadat Erik ten slotte nog een telefonische communicatie met de Allerhoogste in Eigen Persoon heeft, meldt hij zich aan de kassa. Hypochondrie? Je zult het maar hebben.

ERIK ROBAERT – Even spieken (*Kijkt op polshorloge*). Eh ... ja: ik heb hier nog wel een halfuurtje respijt. Digitaal dan nog wel, da's dubbel plezier. Tijd zat om te kiezen, zou ik zo zeggen. Straks moet het dan geklonken zijn, weer of geen weer: nooit meer welkom. (*Kijkt om, naar buiten*). Donder en bliksem: precies als op bestelling! Laat ik zo'n onnozel wagentje nemen. (*Monstert en kiest een winkelwagentje*). Ik zou ze toch wat groter maken, welgesteld als we geworden zijn. Nu, vandaag heb ik niet veel nodig. (*Plukt opgevouwen boodschappenlijstje uit portefeuille*). Mmm ... whisky, ja, daar beginnen we mee, daar kwam ik ook voor, top of the bill, kwam ook al vaker voor ... (*halffluid brabbelend het lijstje overlopend*) ... mmm ... eh ... sardientjes, rijst uit blik, nog een pompelmoes eh ... ach, voor die ene avond nog ... Tja, afdeling drank dus. Ik ben hier nieuw, splinternieuw sedert de uitbreiding. Waar is de afdeling drank? (*Onderzoekend rondkijkend*). Sssterke Drrannkk! (*Dronkemans-r met lamme tong*). Waar de duivels gevangen zitten die op flessen worden getrokken! Waar Bacchus cognac uit zijn piemel laat stroelen! Het verzacht de zeden. Het maakt alles pijnloos. Geef mij maar een whisky, zo'n gouden zuiltje geluk ... (*Bedachtzaam, bijna ingetogen*) ... je voelt er niks van ... o edel vocht, o grote oorverdover ... (*Laveert nu tussen enkele klanten door. Vindt afdeling drank niet onmiddellijk. Een verkoopster is prijstickets aan het labelen*). Eh ... excuus ... hm hm hm ...

VERKOOPSTER – Meneer?

ERIK ROBAERT – Eh ... drek ... eh ... strek ... ochgodtoch ... eh, ach, hihi: sterke dranken juffrouw alstublieft ... waar vind ik die? 't Is hier een doolhof snotverdomme sinds de zaak werd uitgebreid. De boter ligt niet bij de galg, de vis ligt niet bij het visgerei en ... enne ... de diepgevroren kroketten zijn dan weer ... (*Woordenstruikelend, verstrooid gesticulerend*).

VERKOOPSTER - ... in reclame, meneer, in reclame! (*Triomfantelijk*). Ginder bij die grill ... maar eh ... drank zei u?

ERIK ROBAERT – Ja! (*Heftig, verongelijkt bijna*).

VERKOOPSTER – Karretje keren, rechtdoor, 1ste links, 2de rechts, dan daar nog eens vragen.

ERIK ROBAERT – Wablief?

VERKOOPSTER – Keereweerom, links, tweede rechts, dan verder vragen, want daar moet u niet zijn.

ERIK ROBAERT – Aha, mooi, mooi. De plattegrond met de verborgen verleiders, hé? Heeft die eh ... die straat misschien ook een naam, juffrouwetje?

VERKOOPSTER – Hier in de SHOP-CHOICE geven wij alles een naam. Onder ons noemen we ze: Rue St.-Emillion.

ERIK ROBAERT – Rue St.-Emillion, hé?

VERKOOPSTER – Ja zeker.

ERIK ROBAERT – Eh ... en daar nog eens vragen, zei u?

VERKOOPSTER – Ja. U zocht toch de sterke dranken, nietwaar? Daar hebben we een apart steegje voor. Bevel van hogerhand, weet u wel.

ERIK ROBAERT – Hogerhand aan lagerwal, zeker. Zozo. En dat steegje loopt dood, wed ik? Hahaha! (*letwat krankzinnig lachend*). Heeft het ook een naam? Het 'Verborgen Steegje' soms?

VERKOOPSTER – Dat weet ik niet. Dat is mijn arrondissement niet meer. Ik prijs alleen schoolbehoeften, cosmetica, aanstekers, tafelwijnen, en eh ... enne ... nou: actualiteitsgebonden artikelen (*Aarzelend*).

ERIK ROBAERT – O? Zoals daar zijn?

VERKOOPSTER – Pardon?

ERIK ROBAERT – U zei: actualiteitsgebonden spullen. Ik zei: zoals daar zijn?

VERKOOPSTER – Ah, eh ... wel ... zoals kerstballen. En condoompjes, meneer. Paaseieren, weet u wel. De seizoensgebonden smaken.

ERIK ROBAERT – Wel, prijs u maar gelukkig, juffrouw. En zijn die spullen ook in een Verborgen Steegje te koop, die eh ... die ac-tu-a-li-a? (*Spottend articulerend*).

VERKOOPSTER – Het is mevrouw, meneer. Goeiedag. Ik zie dat ik hier mijn tijd sta te verprutsen. (*Keert zich om*).

ERIK ROBAERT – Kon ik dromen! Het meisje van de condoms! (*Wegstappend zonder wagentje*).

VERKOOPSTER – Hé! Je kar! (*letwat gekrenkt*).

ERIK ROBAERT – (*Terugkerend*). Bedankt! Een man zonder wagen in de SHOP-CHOICE is als een paard zonder kop, gas zonder elektriciteit, Spic zonder Span, A zonder B, een minister zonder portefeuille, een kip zonder ei, een hond zonder been en een trainer zonder ontslag. Hahaha! (*Proestend, stapt weer weg met het wagentje*).

(*Mompelend nu*). Eerste links ... eerste rechts links laten liggen ... tweede rechts ... hebbes. De Rue ... (*Er staat een man in witte jas met een pasfoto op de revers*). Eh ... excuus ... hm hm hm ahum !

VERKOPER – (*Opkijkend van formulier, potlood achter oor*). Meneer?

ERIK ROBAERT – (*Buigt zich ietwat om die foto te bekijken*) Ik zoek eh ... drank. Het vijfletterwoord: drank. Drank vanaf 40 graden wel te verstaan. Sterker dan theewater dus.

VERKOPER – U staat er vlakbij, meneer. Hier het hoekje om.

ERIK ROBAERT – Ah. De verkoopster zei daarnet dat ...

VERKOPER – Sinds eergisteren is alles hier herschikt, meneer.

ERIK ROBAERT – Ja, dat merk ik. Allez, 't wordt weer even wennen, hé. Bedankt.

VERKOPER – Zonder drank, ik bedoel: dank. De koning is ... De klant is koning, hé in de SHOP-CHOICE. Zoals ze zeggen. (*Gaat weg*).

ERIK ROBAERT – (*Gaat om het hoekje, hurkt, zoekt whisky*). Zoals ze zeggen. Jaja, jullie zullen het wel verkondigen. De Blijde Boodschap van de Middenstanders. Drie koningen kopen en eentje gratis toe, zeker. Kennen we. Even kijken ... Ainslie's ... Ballantines ... Da's een goed merk. Daar is er veel van in. Ik bedoel: de fles is groot in verhouding tot de prijs. Er kàn veel in. Maar zit er ook veel in? Er kan ook veel uit. Vanavond ... (*Keurt mompelend enkele flessen en zet er uiteindelijk drie in zijn wa-*

*gentje, terwijl Geert Zaman nadert, onzichtbaar voor klanten en verkoopsters. Hij is kletsnat. Nadenkend neemt hij Erik op, schudt het hoofd).*

GEERT ZAMAN – *(Halfluid, herkenkend).* Erik Robaert!? *(Erik keert zich langzaam om, nog op zijn hurken).* Erik Robaert!? *(Toon van verrassing, vreugde).* *(Erik staat op en steekt een bijna beschuldigende vinger naar Geert Zaman uit).*

ERIK ROBAERT – *Jij!!?? Dooie!!?? (Erg verrast, bijna paniekerig).*

GEERT ZAMAN – *(Grinnikt, knikt enkele keren, geniet van het effect).* Helemaal, Erik.

ERIK ROBAERT – Maar eh ... jij was toch lang geleden eh ... dood, hé?! De lift ingestapt?! *(Denkt met zinsbegoocheling te maken te hebben).*

GEERT ZAMAN – Om het hoekje, hé, zoals ze zeggen, hihi. Om zeep. Jaja, dat klopt, Erik. *(Leunt op winkelwagentje, zet een voet op het onderstel. Hij druipt nog altijd).*

ERIK ROBAERT – Geert Zaman! Welwelwel! Op zo'n dag! Het achttienjarige enfant terrible van stad en omgeving! Even rekenen ... *(Gelooft nog altijd zijn eigen ogen niet. Haalt zakjapanner boven. Flard muziek: My Generation, The Who, ongeveer 15 seconden).* Zeventien ... zeventien jaar geleden aangespoeld in Oudekerque aan de Noordzee ... Nou, dat werd dan de Moordzee. Diagnose: overdosis plus verdrinking. Geert ... dat waren tijden, hé. Wat doe je hier in 's hemelsnaam? Of is het in naam van de duivel? Dit is voor mij geen dag als een ander, weet je. Ik stap eruit, Geert. Het is genoeg geweest. En jij ... jij hoort ergens anders thuis ... in eh ... in de hemel zeker? Of het vagevuur?

GEERT ZAMAN – De hel, zul je bedoelen. *(Draait een sigaret, Samson Shag Van Nelle).*

ERIK ROBAERT – Ach, weet ik veel. Een ding is zeker: ik was op je begrafenis. Je teronderaardebestelling. Het was verdriet per emmer, Geert! Je hebt je medemensen wat berokkend! Achttien jaar, verdomme. Had je toen geweten wat je nu ...

GEERT ZAMAN – Met jou gaat het ook slecht, Erik? *(Wijst naar de flessen in het wagentje).*

ERIK ROBAERT – *(Schouderophalend. Rommelt wat met de flessen).*

GEERT ZAMAN – *(Wijst weer).* Die daar koop je toch ook niet zonder bedoeling, hé?

ERIK ROBAERT – *(Ongemakkelijk).* Gaat jou verdorie geen bal aan. Jij hoort zo dood als een pier te zijn, zeventien jaar lang al, en ik kom je vanavond achterna. Je hebt je bloed in een te hoge versnelling gebracht, je bent de grootste baarmoeder aller tijden ingestapt, het hoofd op hol, zoals iedereen toen, en je bent als zeventienjarige balorige overstuurse pokdalige pestpuber uit dit aardse bestaan op deze blauwe plek in het heelal verdwenen. Jammer dat je weer aanspoelde: dat was geen mooi gezicht, Geert. We waren er eh ... een beetje ziekjes van, ja hoor. Kapot.

GEERT ZAMAN – Nounou ... *(Sussend).* Na anderhalf etmaal bellen blazen ... Wat wil je, hé!

ERIK ROBAERT – Ja, beetje ademnood, hé? Kon jij eigenlijk wel zwémmen?!

GEERT ZAMAN – Dat speelde toen geen rol. Ik was knap stoned, kerel. Compleet zijgerangeerd. *(Pauzeert).* Hé, gek eigenlijk: jou hier te zien staan. Hoe oud ben je nu al? In mensentaal?

ERIK ROBAERT – Vijfendertig zeggen ze. (*Ongeïnteresseerd*). Voor mij is het genoeg ... Ik ... (*stopt abrupt*).

GEERT ZAMAN – Vijfendertig! Zo lang hield ik het niet vol, hé! Dat heb ik me wel dik beklaagd hoor, man! (*Rookt met de overacting van een uitdagende puber*). Wist ik veel dat de tijden zo zouden veranderen.

ERIK ROBAERT – Pardon, tijden veranderen niet: het zijn alleen de mensen die verouderen, dus veranderen.

GEERT ZAMAN – Jaja, whatever.

ERIK ROBAERT – Waarom heb jij het gedaan?

GEERT ZAMAN – Geen oude koeien alstublieft Erik. En wat ben JIJ godgenageld van plan vanavond, hé? Kerel? Net hetzelfde? Maar een beetje pijnlozer ... zoals sommige vrouwen hun kinderen kopen? (*Wijst naar de flessen*). Jij kiest ook voor de sterke verdoving, hé?!

ERIK ROBAERT – Je was nog bitter jong, Geert. En niet onverstandig. Een kraan in 't een en 't ander.

GEERT ZAMAN – Juist daarom, Erik, juist daarom.

ERIK ROBAERT – Wààrom? Jong? Verstandig? Een ... haha, laat me niet lachen: een overdosis aan bewustzijn en bevattingsvermogen?

GEERT ZAMAN – Allebei. Beide.

ERIK ROBAERT – Mm. Mag ik er eentje van je? (*Maakt rookgebaar*). Ik heb de afdeling nicotine in de SHOP-CHOICE vooralsnog niet ontdekt.

GEERT ZAMAN – (*Gooit hem rookgerei toe*). Alstublieft. Er zit geen spul in. Wees gerust. Had je gehoopt, hé? De tijden zijn veranderd. Of nee: de mensen dus. De gewassen ook. Wij gedogen veel, maar toch blijft het verboden.

ERIK ROBAERT – Hé??

GEERT ZAMAN – In een warenhuis wordt niet gerookt, vermetele. Burgerlijke maatregel. Moeten wij, jongeren, dringend iets aan doen. Mentaliteitsverandering, weestjewel. Vrijheid. Fantasie. Ja, ergens wel, maar wààr ergens? Anti-bourgeois, revolutie ... weet je nog wel, Robaert ?

ERIK ROBAERT – (*Gooit rookgerei terug*). Och god toch, dàt brabbeltaaltje! Dat randdebiele geleuter!

GEERT ZAMAN – Dat brabbelgeleuter heeft me snotverdomme gedood! Ik ben gestorven aan slogans, makker! Wat kies jij als doodsoorzaak? Verveling? Overvoeding?

ERIK ROBAERT – Niemand beschermde je tegen jezelf, Geert.

GEERT ZAMAN – Doe maar geen moeite om mijn geval te analyseren, Erik. JIJ bent het die nu hulp nodig heeft.

ERIK ROBAERT – (*Schichtig rondkijkend*). Vreemde plaats om me op te zoeken! Kon het niet wat symbolischer, begot? Het is zo ... zo Ebenezer Scrooge-achtig.

GEERT ZAMAN – Ik kom je iets afraden, voor het te laat is.

ERIK ROBAERT – Ik eh ... Ik mag dus aannemen dat je van mijn plannen op de hoogte bent? Ik bedoel ...

GEERT ZAMAN – In de loop der jaren heb je veel met je doden gepraat, Erik. We hebben geluisterd. Dat apprecieerden we. Nu willen we iets terugdoen. Er is redding mogelijk.

ERIK ROBAERT – We??

GEERT ZAMAN – Er zijn er toch nog? (*Gaat op een voetbankje zitten*).

ERIK ROBAERT – Tja, de getalsterkte is inderdaad indrukwekkend. ‘Mijn’ doden zijn alleszins talrijk. (*Even stilte*). En straks vervoeg ik de rangen. (*Andermaal stilte*). Tot wie spreek ik nu eigenlijk? Een 18-jarige verrezene of een 35-jarige dode?

GEERT ZAMAN – (*Lacht kort*). Laten we zeggen: een tijdelijk tewerkgestelde dooie, leeftijd van geen belang, mannelijk geslacht, legerdienst nooit volbracht, onnodig verder te spreken indien niet ernstig.

ERIK ROBAERT – (*Kregelig*). Jaja, en kinderen geen bezwaar, zeker. Wat kom je hier eigenlijk uitgesproken?

GEERT ZAMAN – Je bent te schijterig om in de lift te stappen, Erik. Sterven doet pijn. Weggaan doet altijd pijn. Is het niet bij jou, het is bij een ander. God, ik lijk wel een Vlaamse charmezanger! Zeg, alle gekheid op een stokje, ik kan het dus weten, hé. Dàt kom ik je wijsmaken. Dàt vreet ik hier uit. Het is te vroeg voor jou om ...

ERIK ROBAERT – Wijsneus.

GEERT ZAMAN - ... en de hemel en de hel, Erik, wel, dat is het leven op aarde en wat je er van maakt. De eeuwigheid zit in een seconde verpakt. Meer kan en mag ik niet loslaten, geloof me vrij.

ERIK ROBAERT – Van wie mag je niet?

GEERT ZAMAN – Ik noem geen namen; personen spelen geen rol. Ik mag niet, en ik kàn niet. (*Stilte*).

ERIK ROBAERT – Verveling ... Geert ... Het verveelt me dat ik me verveel. Alle uren van elke dag slepen zich voort als een leger trage peulenschillen. We geven een schreeuw als we geboren worden, een protestschreeuw, en een reutel als we sterven, een protestreutel. Daartussen veroorzaken we bergen afval en doden we de tijd. Uit ijdelheid dragen we die tijd dan nog om onze pols. Sommigen verzinken al vlug in sufheid, anderen blijven sjouwen en stapelen. Er zijn er ook die putten graven om een berg te kunnen maken, ach, dieptes van ellende.

GEERT ZAMAN – Dat klinkt allemaal erg modieus.

ERIK ROBAERT – Zo modieus klonk jij toen ook, toen je de pijp eh ... toen je de pijp aan Neptunus gaf. Je was een wereldverbeteraar die struikelde en van de aardkloot af gleed. Jouw enige heldendaad bestond erin naar de pastoor te spuwen.

GEERT ZAMAN – Jaja, al goed, al goed. Stom was het, ik weet het.

ERIK ROBAERT – (*Na enkele seconden nerveuze stilte – ook een microfonische warenhuismededeling i.v.m. ‘prijzenslag’*). Slecht weer, hé? Hoor hoe het dondert. (*Knikt naar buiten*).

GEERT ZAMAN – Zeg wel. Bij ons ook.

ERIK ROBAERT – O ja?

GEERT ZAMAN – Ja. Het is er al zo nat als toen ... toen ... Nou, je snapt het wel hé. (*Bekijkt zijn kletsnatte kleren*).

ERIK ROBAERT – Jaja. (Stilte). Eh ... Loop je er altijd zo bij? Is dat niet ongemakkelijk?

GEERT ZAMAN – Hoé: zo?

ERIK ROBAERT – Je bent drijfnat, man! (*Armzwaai*). Badnat!

GEERT ZAMAN – (*Bekijkt zichzelf*). O ... dat. Tja, dat weet je nog niet, hé. Eh ... ik ben eigenlijk niet dood.

ERIK ROBAERT – O nee? Wat heb ik nu aan mijn fiets hangen? Niet dood?? Alleen een beetje verzopen??

GEERT ZAMAN – Niet dood, nee. Ik besta in niemandsland. Ik heb een soort van eh ... een soort van tijdelijke vergunning. Iedereen die om zeep gaat, krijgt die automatisch.

ERIK ROBAERT – (*Spottend*). Jaja, en het bonnetje moet je houden, zeker!

GEERT ZAMAN – (*Onverstoorbaar*). Maar je blijft er wel bijlopen zoals je de wereld hebt verlaten. Later komt dan wel ...

ERIK ROBAERT – (*Bekijkt zijn flessen*). Zozo. Dat is nieuw. Dat eh ... belooft. Dat zal je grootje wel geloven ...

GEERT ZAMAN – Kan jij niet weten.

ERIK ROBAERT – (*Cynisch*). En hoe lang moet die toestand duren?

GEERT ZAMAN – Tot de hele reutemeteut om het hoekje is, mijn beste.

ERIK ROBAERT – De hele wàt?

GEERT ZAMAN – Iedereen. De hele mikmak. De wereld enfin. Alle nucleaire gezinnetjes met de verplichte 2,8 kinderen. De hele aardbol wordt één groot bollenveld van kernkoppen en stinkzwammen. Vergeet de ontspanning op middellange afstand maar, beste vriend. Schijnheiligheid kent geen nationaliteit. La vie est confusion, l'homme ange et cochon.

ERIK ROBAERT – Ja ja, zo ken ik er ook wel een paar. En de wereld groeit toch elke dag aan? Elke seconde worden er ...

GEERT ZAMAN – Aha! Wacht maar eens af! Kijk maar eens op middellange afstand. Termijndenken, kerel! À propos: jij wou zelf toch zo graag van de aardkloot af, hé?

ERIK ROBAERT – Jij probeert me alleszins niet te beletten ...

GEERT ZAMAN – Nounou ... beletten ... ik ben geen liefdadigheidsinstelling, hé. Ik eh ... ik breng je wat verstrooiing, wat soelaas voor barre tijden. Beslis niet te vlug, Erik. Zwaarmoedigheid kleurt alles grijs. Morgen kan de zon schijnen. Vergeef me dit cliché als een kathedraal met duivenstront op. De vrouw uit je wildste dromen kan je pad kruisen. Ik vraag andermaal vergiffenis. Of je schept plotseling kruiwagens poen. Daar droomde je toch zo vaak van? Die eindknal is nog niet voor volgende week, hoor.

ERIK ROBAERT – De vrouw van mijn dromen?! Haha. Mooie vrouwen zijn voor mannen zonder verbeelding. Ik barst van de verbeelding én van de dromen. Ach, wat lul ik toch. Tegen een dood lijkt dan nog, godbetert.

GEERT ZAMAN – Je dwaalt af, Erik. Blijf bij het onderwerp.

ERIK ROBAERT – *(Na enkele seconden stilte)*. Zeg, Geert: van ons tweeën ben jij eigenlijk de grootste stommerik, hé? En JIJ komt me nu eventjes de les lezen. Ik geloof ... *(Maakt aanstalten om weg te gaan)*.

GEERT ZAMAN – *(Scherp)*. Wacht!!

ERIK ROBAERT – Hela! Spelbederver!

GEERT ZAMAN – Tuttuttuttut ... minuutje. Je hebt nog alle tijd van de wereld om dat zelfmoordkarretje van je met stommiteiten te vullen. Doe me een plezier en luister nu even. Jij die al zo lang met al je doden spreekt ... Wees nu eens zelf luisterbereid en ...

ERIK ROBAERT – *(Kijkt op zijn polshorloge)*. Hoei, boei: is that the time already? Drie minuten krijg je van mij. Drie minuten, niet méér. Zelfde tarief als de huis-aan-huis-christussen, de voyageurs in zeep en zeewier, de man van de watermeter, de levensverzekeraar en stervende handelsreizigers.

GEERT ZAMAN – *(Schiet in de lach)*. Levensverzekeraar, zegt hij! Wat een giller! Luister nu, Erik. In deze elementaire wereld mag een man als jij niet ontbreken, ook al ben je reeds een beetje midlife.

ERIK ROBAERT – Ik ben een geboren verliezer, snotaap. En dat blijft zo.

GEERT ZAMAN – Wat blijft zo: verliezer of snotaap?

ERIK ROBAERT – Allebei.

GEERT ZAMAN – Het pleit voor je intelligentie dat je het zelf ziet en zegt, maar sommigen zijn inderdaad geboren verliezers. Omdat ze bij voorbaat al aan doemdenken doen. Zo eentje ben jij ... En geloof me: dat is veel erger dan op de wereld rond te lopen, gezegend met het verstand van een blik cornedbeef. Ik begrijp je probleem volkomen.

ERIK ROBAERT – Mooi gezegd, pierewaaier. Proper geformuleerd. Maar wat vreet ik er in godsnaam mee uit? Het pleit voor je welsprekendheid dat ...

*Gerard Zaman verdwijnt abrupt terwijl Erik Robaert net even opzij kijkt omdat zijn aandacht door iets anders wordt getrokken. Erik is uiteraard stomverbaasd. Hij denkt dat hij een hallucinatie heeft gehad en stapt hoofdschuddend verder tussen de rekken.*

*Nu nadert Lydia Dendooven, 55, knot in het haar, vrouw uit de straat zijner jeugd. In haar boodschappentas rinkelen melkflessen. Ze heeft pleisters op en gebruikt een kruk. Af en toe neemt ze stof van de rekken met haar vingertoppen.*

LYDIA DENDOOVEN – Dag Erik! Da's lang geleden! Ik moet er niet aan toevoegen dat ge veel gegroeid zijt, zeker?

ERIK ROBAERT – *(Schrikt zichtbaar)*. Lydia! Eh ... madame Dendooven bedoel ik. Godverdomme! Dat is nu toch niet mogelijk!! Ik ... Jij was toch ... Kom je misschien ook ...



LYDIA DENDOOVEN – Jaja, Erikske. Dat wreed accident, hé. Even een verse fles melk gaan halen, en hupsakee ... !

ERIK ROBAERT – Jij was toch ondersteboven gereden door die gemeentesecretaris, hé? Het vror beenhard die dag.

LYDIA DENDOOVEN – Zo was het. Drinkt hij nog, die oenige stoethaspel?

ERIK ROBAERT – Je mag gerust zijn dat hij nog drinkt. Als je hem een hand geeft, spuit de cognac uit zijn oren. Het gaat vlug bergaf. Maar hij heeft nooit meer in auto gereden sinds hij jou aan flarden heeft gereten.

LYDIA DENDOOVEN – Gij staat toch ook niet droog, zie ik?! (*Wijst naar de flessen in het winkelwagentje*).

ERIK ROBAERT – Och ... voor de gelegenheid.

LYDIA DENDOOVEN – Ge moet er nu bijna 40 zijn, Erik. Heb ik dat goed bijgehouden?

ERIK ROBAERT – 35, Lydia, 35: een minuutje, hé! Het zijn lange dagen, maar het leven is kort. Het is net alsof ik met een veel te klein tweedehandsautootje waarvan de ramen niet goed meer sluiten in de carwash sta terwijl het buiten oude wijven regent, natuùrlijk buiten. Eh ... pardon: pijpenstelen. Ach, het slaat nergens op. Wat bazel ik nu?

LYDIA DENDOOVEN – En gij zijt van plan om het extra-kort te houden, hé?

ERIK ROBAERT – (*Achterdochtig*). Hoe ... hoe weet jij dat? Is het zo duidelijk? Staat het op mijn gezicht misschien? (*Wil met het wagentje wegrijden, Lydia houdt hem tegen*).

LYDIA DENDOOVEN – Hela hela! Een minuutje, jongmens. Onverstand is de hel, Erik! Zoudt ge het wel doen? Ge hebt het nu toch al 35 jaar uitgezongen. Het leven is toch de moeite waard om geleefd te worden? Wat zal uw moeder denken!? (*In de verte een waspoederreclametoestand met een verkoper en een vrouw die aangesproken wordt. Een cameraman filmt voor een clip*).

ERIK ROBAERT – De moeite!? Het léven!? Kijk, Lydia, kijk, gij die al die jaren vloeren en deuren en vensters kapot hebt gewreven: ziet ge 't nu goed? Kijk naar het leven op aarde heden ten dage, kijk naar de verloedering (*Wijst naar de waspoederscène*), kijk naar ... kijk naar de waspoederdictatuur!

(Acteert nu):

- Zzzoéoóeff!!

- Wat was dat?

- Dat, dat was uw leven, makker.

- O, niet gezien, zo vlug! Kan ik er nog één?

- Sorry, makker.

LYDIA DENDOOVEN – Ge neemt alles zo zwaar op, gij, 'makker'. Wat moet IK dan zeggen? 40 – 50 jaar met emmers en dweilen gezeuld en tot slot van de rekening als beloning opgeschept door de Mercedes van een ladderzatte gemeentesecretaris!

ERIK ROBAERT – Volilà, Lydia, daar zeg je alles! Dat vat het samen, godgenageld! Perfect. Morgen kan ik ook ... Hela, waar ga je ... Lydia!?

*(Lydia stap plotseling snel weg. Ze is onvindbaar. Erik krabt zich in de haren).*

ERIK ROBAERT – Krijg ik nu fata morgana's in de SHOP-CHOICE??

*Een duidelijk dronken Marc Lamote, 23, gewond, komt er aan. Hij spreekt ook op z'n 'dronkenmans'. Hij staat al een tijdlang Erik in de gaten te houden. Plotseling merkt Erik hem op.*

ERIK – *(Mompelend)*. Wie we daar hebben. Verdomme, als dat niet ... die was toch met zijn mini-Cooper op de autostrade verongelukt?

MARC LAMOTE – God ziet mij; hier vloekt men niet, Erik.

ERIK ROBAERT – Marc! Maar Marc toch! Zuipschuit-eerste-klas op de Bokma en de Wodka! Schrik van de Mississippi-spoelmechanismes in alle cafés, kaffaten en horecabedrijven uit de jaren zeventig! Wat brengt jou hier!?

MARC LAMOTE – Erik, stommekloot!! Doe het niet, Erik! Méér is in u, en ik kan het weten. Dat kom ik je vertellen.

ERIK ROBAERT – Hoé ... Wat ... Jij kan het weten?! Wàt weten, hé?

MARC LAMOTE – Méér is in u, zeg ik u. Ik heb er in mijn – weliswaar korte – leven zo veel geleidigd, zo veel tot op de bodem leeg gezopen, dat ik het weet. Weet je wat er telkens op die bodem te lezen stond? 'Meer is in u'. Dàt stond erop, Erik. En wat zei ik telkens? Juist, ja: doe ze nog maar eens vol. Je ziet wat er van komt. Ik probeerde hoog in de versnelling te leven, maar het leven zelf heeft me ingehaald en me bij het nekvel gegrepen.

ERIK ROBAERT – Jij hebt makkelijk praten; jij bent er al van af.

MARC LAMOTE – Luister naar een dronkenlap, Erik. 't Schijnt dat er nu in de gazetten staat dat een paar pinten per dag een langer leven garandeert. Maar wat ik daar nu in uw karretje zie liggen ... 't Is voor in ene keer, hé? Zeer ongezond, hoor, zéér ongezond. Ik zou het niét doen. Wat denk je te vinden als de ziel van de fles bloot komt te liggen?!

ERIK ROBAERT – Ja, we hebben maar dat, zeg! Ik doe mezelf nog eens vol, een allerlaatste keer. 't Zal geen ...

MARC LAMOTE – *(Onderbreekt)*. ... en zeggen, Erik, en zeggen dat wij een tijdlang echt in balbezit zijn geweest, hé! Je begrijpt wel wat ik bedoel. Dat waren tijden, man! Snotverdomme, na dat oerstom inhaalmanoeuvre met mijn mini'tje hebben ze me dan uiteindelijk helemaal echt op sterk water gezet. Brute pech natuurlijk. Maar wat jij nu bekookst ... Ik denk ... Het is ... Het is ... Doe het niet, Erik, doe – het – niet!

ERIK ROBAERT – *(Crescendo, escalierend)*. Was je zat? Beschonken? Onder de olie? Lazarus? Deed het pijn? Veel pijn? Duurde het lang? Heel lang? Was het erg? Heel erg? Voelde je iets?

MARC LAMOTE – *(Niet op de vraag antwoordend)*. Hemel en hel, dat is verdomd hiér, stommekloot! Dat is wat je er zélf van maakt, ezel! Heb je dat nu na vijfendertig jaar op deze blauwe plek nog niet door!? Heb je dààrvoor zo lang op school gezeten?? Elke seconde is een eeuwigheid, onnozelaar. Moet ik er nog een paar tekeningen bij maken? En ga je die dan inkleuren?

ERIK ROBAERT- *(Aarzelend)*. Ik weet niet ... Misschien heb je gelijk. Maar niemand wacht op mij. Ik verwacht ook niemand.

MARC LAMOTE – Je bent ambtenaar bij Monumentenzorg, hé?

ERIK ROBAERT – Ja, ik beken.

MARC LAMOTE – Wel, zorg er dan eerst en vooral voor dat er geen schimmel op je éigen monument komt, bleekscheet. Gooi alle flessen en pillen maar in de container, ontzagwekkend rund dat je bent. Adieu. Van een dronkaard hoor je altijd de waarheid.

*Marc Lamote verdwijnt schielijk tussen de winkelrekken. Erik Robaert stapt wat zoekend rond, tot hij plotseling geconfronteerd wordt met Peter Apollo, jeugdvriend van 11, aan een slepende ziekte overleden.*

ERIK ROBAERT – (*Uiteraard onthutst, ook ongemakkelijk*). Peter!? Petertje!?

PETER APOLLO – (*Pyjama, opgeruimd, vrolijk*). Dag Erik!

ERIK ROBAERT – Peter ... Ik ... Sorry hoor dat ik ...

PETER APOLLO – Geeft niet, Erik, geeft niet. Nu begrijp ik het wel.

ERIK ROBAERT – Ik durfde gewoon niet. Toén niet. Niemand van de klas trouwens. Ik was nog maar één enkele keer in een ziekenhuis geweest, en dan nog alleen maar om geboren te worden. We waren zo jong, hé, en om dan iemand dood te zien gaan ... een vriend dan nog wel ... zo jong ...

PETER APOLLO – Ondertussen is dat wel veranderd, zeker? Ik bedoel: de tijd staat niet stil hé, zeggen ze, al staat hij wél stil, het zijn alleen de mensen die veranderen, nou: verouderen. Of niet, zoals ik, hihi. Heb je wat zakgeld voor mij? (*Peter Apollo draait kauwgomballen uit een bak. Hij stopt er één in zijn mond en blaast die af en toe op. Uit Eriks karretje pakt hij de drie flessen whisky, stalt die op de grond uit en begint er zoals vroeger op de speelplaats met kauwgombal-knikkers naar te mikken. Erik doet na verloop van tijd ook mee*). En hoe gaat het verder met jou, Erik? Je wil er nu zelf ook uitstappen, zie ik? Erg ondankbaar van je. Erg ondankbaar. Waarom kunnen we niet ruilen? Wat is er gebeurd de laatste vierentwintig jaar?

ERIK ROBAERT – (*Ernstig meeknikkerend*). Hoe voelt dat eigenlijk aan: doodgaan?

PETER APOLLO – Ik lag tussen hagelwitte lakens in het ziekenhuis. Tja, Erik, wat zal ik je daarover vertellen ... Dat ik van een glijbaan af gleed? Dat het allemaal clean en net en proper was? Oud nieuws? Dat ik elke dag tot op het laatste nog drie keer mijn tanden poetste?

ERIK ROBAERT – Ik had echt niet de moed om ... Dat is het wreedste wat ik ooit heb meegemaakt.

PETER APOLLO – En eigenlijk héb je het niet meegemaakt. Je was er niet eens bij. Zeg, herinner je je nog die fantastische ruimtevaardersverhalen die je uit je duim zoog? De Amerikanen waren toen nog niet op de maan geland en ... Zeg, wat was het ook weer: astronaut of kosmonaut? Hé?

ERIK ROBAERT – (*Niet echt luisterend*). Niemand van de hele klas durfde je te bezoeken toen we hoorden dat ... dat het met je gedaan was.

PETER APOLLO - ... en op den duur begon ik die wilde verhalen van je zo hevig te geloven dat ik er nachtmerries van kreeg ...

ERIK ROBAERT – We wilden ... we dachten ... we konden dat gewoon niet aan.

PETER APOLLO - ... over vreemde wezens die in de ruimte zweefden ... hun hoofd was een bokaal ... ze waren twintig keer slimmer dan wij ... buitenaards bezoek ... vliegende schotels ...

ERIK ROBAERT – Is het waar dat je dan ... als het gebeurt, dat je dan plotseling veel licht ziet?

PETER APOLLO – Het kwam zo ver dat mijn pa bij jullie aanbelde en jouw pa dringend verzocht een einde te maken aan al die ...

ERIK ROBAERT – En het gebeurde net in de periode van de schoolreizen ... mooi weer ... de zoo ... de nationale luchthaven ... het pretpark ... En jij lag daar te sterven.

PETER APOLLO - ... want ik was echt bang geworden door al die vertelsels. Ik kon zelfs niet meer slapen.

ERIK ROBAERT – Het schijnt dat je dan in een tunnel van licht belandt. Met veel wit: verblindend, deugddoend wit. Eh ... misschien is het helemaal niet zo erg, Peter? Petertje? Hé?

PETER APOLLO – Luister Erik Robaert: als ik je tegen zou kunnen houden om het te doen en als ik je anderzijds zou vertellen ...

*Een alles overstemmende microfonische warenhuismededeling, een ogenblik onoplettendheid, en Peter Apollo is foetsie. Erik Robaert gluurt verwonderd rond en zet de flessen weer in het wagentje. De kauwgomballen verstopt hij op een winkelrek.*

ERIK ROBAERT – *(Knijpt zich in de armen)*. Droom ik nu? Was dat Peter? Petertje uit de Koffiestraat? *(Mompelend bij de afdeling sterke dranken. Een man met een pleister, een stethoscoop en een glas porto in de hand monstert geruime tijd de slagorde flessen. Plotseling is er contact)*.

ERIK ROBAERT – *(In mindere mate verrast)*. Dag dokter Traen. U hier, verdorie.

DOKTER TRAEN – Erik, wel wel wel. Ook verdorie. En wat hoor ik daar? Besef je wel dat IK je op de wereld hielp zetten? Ja?

ERIK ROBAERT – Ja ja, dokter, ja ja, u bent bedankt, van harte. Ik ben er toen zo van geschrokken dat ik een geweldige schreeuw gaf, weet u nog?

DOKTER TRAEN – Dat doet iedereen, er zijn er die nog veel harder schreeuwen, tot ze purper zien. Uw moeder bijvoorbeeld. Potverdorie ... 't is als de dag van gisteren. Het onweerde toen ook. Het rommelde dreigend. In de lucht hing een grote muisgrijze zakdoek vol met goddelijk snot ( ... *vertelt pathetisch, Bijbels* ... ), klaar om bij de eerste bliksemschicht en het daaropvolgende gekletter zwaar uit het zwerk te komen vallen. De wind kon ieder ogenblik plaatsmaken voor het oeverloze geplens van een leger boze pijpenstelen, aangevuurd door witte en gele zig-zaggers, begeleid door hemelsbreed geroffel. Al vlug verschoot het stadslandschap enkele tinten donkerder. Hier en daar hing nog een sliert licht te weifelen. Een klad duiven steeg lijkwit tegen de loden hemel op. Dan boorde zich eensklaps een flitsende zwiepende bliksemserpentine pijlings naar het hart van de stad. Jouw mama gaf een schreeuw en voilà: je wàs er. Ik hield je lichaampje ondersteboven in de lichtplas van een lamp. Het was 6

juli, 21 uur, een dag als een ander, en je vrouwelijke ouder noemde je Erik. Ze mocht op beide oren slapen, want je had alles: tien vingers, tien tenen, vier ledematen, enzovoort. *(Neemt een slok van de porto).*

ERIK ROBAERT – *(Doet jas of sjaal af en gooit die over de flessen in het wagentje).* U kunt het nog mooi zeggen. U had schrijver moeten worden, dokter.

DOKTER TRAEN – Is al die moeite dan voor niks geweest? Je tilt te zwaar aan de zaken, Erik. Geniet er maar van, want het leven is als de HST: iedereen protesteert er tegen, en zzoéff!!, voorbij is hij, weg, eerste klasse, tweede klasse, rokers, niet-rokers: allemaal gelijk, de een wat vlugger dan de ander.

ERIK ROBAERT – Mm.

DOKTER TRAEN – Het is wel een ouwerwetse methode hoor, die whisky. En straks naar de apotheker zeker? Slaapstoornisje, Erik Robaert? Je hebt te veel naar slechte weekendfilms op teevee gekeken. Waar zijn je pillen?

ERIK ROBAERT – Haal ik straks bij apotheker Desmet.

DOKTER TRAEN – Ah, die verslaafde pillendraaier! Zou ik niet doen, Erik. 't Is vergif.

ERIK ROBAERT – U zei vroeger zelf: een paar glazen per dag houdt de dokter buiten. Wel: ik neem een paar fléssen en ik hou u er buiten. Ik hou er de hele wereld buiten.

DOKTER TRAEN – Je bent zwaar abuis, vriend. Ik verbiéd je ... Wat is er eigenlijk aan de hand? Is er iets gebeurd?

ERIK ROBAERT – Daar zit het 'm juist: er gebeurt helemaal niks. Ik voel me zo ... zo ... zo godverongelukt overbodig als een levenslange dwangarbeider. Op de plattegrond van mezelf ben ik zowel het noorden als het middelpunt kwijt.

DOKTER TRAEN – Getrouwd?

ERIK ROBAERT – Nee.

DOKTER TRAEN – Vrienden? Vriendinnen?

ERIK ROBAERT – Getrouwd. En mijn liefje vertrok twintig jaar geleden naar Nepal, dat weet u nog wel. Of was het Tibet godgenageld, het dak van de wereld? Whatever.

DOKTER TRAEN – Beroepsproblemen? Gezondheid?

ERIK ROBAERT – Alles pico bello.

Dokter Traen – Dat is dan erg, hé, heel erg. Weet je wat ik je zou voorschrijven als ik nog leefde? Een flinke penalty onder je kont. Een eersteklaslel tegen je reet. En ik wed dat je moeder om verlengingen zou vragen. À propos: hoe gaat het heden ten dage met FC Excelsior? Die zijn nu toch al uit Bevordering zeker? Daar zat er talent, man!

ERIK ROBAERT – Balbezit interesseert me niet meer, dokter. In mijn hoofd heb ik dat allemaal geklasseerd als tijdverdrijf voor kruideniers en politiciers. De netten trillen bij mij niet meer; alles gaat voorlangs aan mijn neus voorbij.

DOKTER TRAEN – *(Neemt nog een slok van de porto).* Je kunt alles van twee kanten bekijken. *(Bekijkt zijn glas).* Zelfs van méér.

ERIK ROBAERT – Ik heb toch ook recht op mijn eigen midlifecrisis? Er zijn toch nog mensen die ...

DOKTER TRAEN – (*Neemt stethoscoop*). Draai je maar eens om, Erik. ( ... ). Diep inademen ...

ERIK ROBAERT – (*Er gebeurt niks*). Wel? Is er ... ? (*Erik draait zich weer om en merkt dat dokter Traen verdwenen is*).

*Erik Robaert verricht nu verder zijn inkopen. Enkele medekopers. De kassa werkt. Een wandtelefoon rinkelt plotseling terwijl Erik daar passeert. Hij aarzelt en neemt uiteindelijk de hoorn van de haak. Het is God.*

ERIK ROBAERT – Goedemiddag, -avond welhaast. Warenhuis SHOP-CHOICE hier.

GOD – Ben jij dat, Erik Robaert?

ERIK ROBAERT – (*Schrikt, kijkt in de hoorn*). ...

GOD – Wel, ben jij dat, Erik Robaert? Hallo? Iemand thuis?

ERIK ROBAERT – Ja ... ja zeker ... eh ... maar ik werk hier niet. Ik passeerde toevallig en ... Met wie heb ik de eer alstublieft?

GOD – Hier God, ook nog genoemd De Allerhoogste. Ik hou je al een tijdje in de gaten, Erik Robaert, zelfs van toen het al onweerde tijdens je geboorte vijfendertig jaar geleden, en het ziet er allemaal niet zo fraai uit, hé. Die schreeuw die je toen al slaakte, beviel Me niet zo. Het gaat niet goed met je, heb Ik dat goed? Bergaf, zou Ik zelfs durven te stellen. Ik vergis Me zelden.

ERIK ROBAERT – Aangename kennismaking, Lam Gods.

GOD – Spreek wat harder. Vrees niet, de anderen kunnen je voorwaar niet horen.

ERIK ROBAERT – AANGENAME KENNISMAKING zei ik, Koning der Joden. (*Erik plukt een zakje chips uit zijn wagentje en stopt af en toe een chip in zijn mond*).

GOD – Verwonder je vooral niet. Waar velen in Mijn Naam samen zijn, neem nou een warenhuis zoals de SHOP-CHOICE, daar ben ik in hun midden, Robaert, vergeet dat nimmer.

ERIK ROBAERT – Dat neem ik voetstoots van U aan, o Zaligmaker.

GOD – Ik ken ook je probleem, zwartkijker Robaert. Waarom wil je in godsnaam, nou: in Mijn naam dus, van de wereld af? Is de zwaartekracht niet sterk genoeg? Heb ik fouten gemaakt? In 's hemelsnaam?

ERIK ROBAERT – De middelpuntvliedende kracht is misschien te uitgesproken, Timmermanszoon. Grapje, grapje!

GOD – Maar humor is Mij voorwaar niet vreemd. In alle ernst nu: ik stuurde je daarstraks al een aantal van je geliefde doden. Zij die het tijdelijke reeds met het eeuwige hebben verwisseld en zogenaamd van jou zijn heengegaan, verscheiden, zeg maar. Veel zoden lijkt dat niet aan de dijk gezet te hebben, niet? Je lijkt vijfendertig jaar geleden die zwaarmoedigheid wel met het vruchtwater ingeslikt te hebben. Het zit er potdorie zo diep in bij jou!

ERIK ROBAERT – Daar kan ik bitter weinig aan doen, Messias.

GOD – Toch wel. Dat moet Ik uitdrukkelijk tegenspreken. Vergeet om te beginnen maar dat dwaze plan van je. Gooi die pillen en die flessen maar in het kanaal. Of nee: draag ze naar het containerpark, iedereen betaalt tegenwoordig drievoudige oppervlaktewaterenbelasting, is het niet? Je begrijpt wel wat Ik bedoel ...

ERIK ROBAERT – Ja ...

GOD – En probeer in godsnaam, nou: in Mijn naam dus, positief te denken, knul. Als je niet betaalt, geeft het leven je geen krediet.

ERIK ROBAERT – Dat wil ik graag ...

GOD – Onderbreek Me niet. In depressies schuilen voorwaar ongehoorde krachten, weet je dat? Er worden zelfs boeken over geschreven. Al zegt dat natuurlijk niets.

ERIK ROBAERT – Eh, dat heb ik nog niet mogen ...

GOD – Onderbreek Me niet voortdurend. Ongehoorde krachten, ja. Morgen, overmorgen kom je dubbel gesterkt en zonder sterke drank uit de strijd, zeker weten. Verman je, Robaert. We kennen allemaal onze moeilijke periodes. Herinner je Mijn éigen avonturen. Ik kan je boekdelen vertellen.

ERIK ROBAERT – U alludeert op de Hof van Olijven, Heer?

GOD – Ja, precies. Kijk om je heen, Erik Robaert: jij staat daar in een westers warrenhuis, in godsnaam! In Mijn naam: heb jij redenen tot klagen? Je bent vijfendertig. Je hebt een job. Je bent vrij. Nog iets? Hé? Nog iets, verwend nest? NOG IETS MISSCHIEN??? (*Kwaad*).

Erik Robaert stom en van de hand Gods geslagen.

GOD – Wel?

ERIK ROBAERT – Eigenlijk ... eigenlijk hebt U voor een stuk gelijk, Redder in Nood.

GOD – Een stuk maar?

ERIK ROBAERT – Nou, helemaal dan, Almachtige Koning der Armen en Verdrukten.

GOD – Ik heb ALTIJD gelijk, Robaert, ALTIJD. Je laat je te vlug gaan. Wel, ga je nu iets aan die flessen doen? Er is nog veel werk aan de winkel, hé. What's in a word, God's word, haha!

ERIK ROBAERT – Ik onderneem zo vlug mogelijk stappen, Lam Gods.

GOD – Dat is je geraden.

ERIK ROBAERT – Verder nog iets, Almachtige Schepper?

GOD – Pas op: na deze interventie hoor je Mij niet meer. Nooit meer. Profiteer van deze eenmalige aanbieding. Sorry voor deze waspoedertaal. (Idem waspoeder-reclameclip-scène op achtergrond).

ERIK ROBAERT – Ik zal er over nadenken, Visser van Mensen. En heeft U zélf nog iets nodig, o Zaligmaker?

GOD – Neen. Ik kan niet vrijuit spreken in deze telefoon. Jou geef Ik zélf een voorschrift tegen zwaarmoedigheid. Je moet er aan werken. Het is geen werk. Zwaarmoedigheid leg je jezelf op. Doe dat niet.

ERIK ROBAERT – Ik ben bereid er aan te werken, Grote Uurwerkmaker en Bouwmeester van het Heelal.

GOD – Zo hoor Ik het graag. Ik verwacht echter niet dat je juichend en joelend door het leven op aarde stormt: er is niks dommers dan stom optimisme en hiep-hiep-hoeragedoe. Maar probeer in 's hemelsnaam iets aan die beroepswartgalligheid te doen. Het stàat jou niet. En dàt type mens ligt Mij niet, voilà, helemaal niet.

ERIK ROBAERT – Ik doe mijn uiterste best, Goede Herder. Ik breng alvast die flessen whisky terug. Het was een bijzonder dwaas plan van mij, nu U het zegt. God, wat had ik toch ...

GOD – Dat mag Ik hopen, Robaert. Dat je er zult aan werken, bedoel Ik. Het leven houdt immers immer verrassingen in. Bouw een feest. Slacht een varken. En vergeet de zoutkoekjes niet. Dit, voorwaar, schrijf Ik je voor tegen zwaarmoedigheid. Vergeet evenmin af en toe in Mijn grote bijsluiter te lezen: de Bijbel. Hoewel de redacteurs er een potje van gemaakt hebben, staan er toch nog enkele lezenswaardige zaken in. Al zeg Ik het zelf.

ERIK ROBAERT – Heeft U nu werkelijk zélf niks nodig, o Aller ...

### Klikklik

*De verbinding is verbroken. Erik schudt met de hoorn en drukt vergeefs op diverse knoppen. Van God is geen spoor meer. Erik begeeft zich peinzend naar de kassa. In het passeren zet hij twee van de drie flessen whisky terug, plus de rest van zijn aankopen. Hij vormt queue aan de kassa. Als het zijn beurt is, legt een man in chic pak een hand op zijn schouder. Op zijn revers zit een foto: het is de manager himself van de SHOP-CHOICE.*

MANAGER – Meneer: u bent er geweest, hé!

ERIK ROBAERT – *(Schrikt zich rot)*. ... ??

MANAGER – Ja, u bent erbij, meneer! Proficiat. Een dikke proficiat: u bent de honderdduizendste klant in SHOP-CHOICE dit kwartaal. Van harte gelukgewenst namens mijzelf, de directie en het personeel ... *(Iedereen nadert, ook nieuwsgierige klanten. De manager wenkt en enkele fotografen springen met hun flashes te voorschijn. Met enig leedvermaak verschijnen ook de dode vrienden en bekenden weer. Erik is overdonderd)*.

MANAGER – U mag de complete inhoud van uw winkelwagen meenemen, meneer ... ?

ERIK ROBAERT – O shit!! *(Ontgoocheld in quasi-leeg wagentje kijkend: één fles)*.

MANAGER – Pardon?!

ERIK ROBAERT – Ik bedoel Robaert, Ik heet Erik Robaert.

MANAGER – Niet tevreden, meneer Robaert?

ERIK ROBAERT – Wel snotverdorie ... *(Hoofdschuddend)*.

*De manager schudt hem voor het aanschijn van de fotografen langdurig de hand, over het groteske wagentje heen. Erik wordt aldus 'vereeuwigd'. De caissière staat*



*op om hem drie kussen te geven. Fotografen bevelen met veel misbaar en omhaal hoe en waar hij moet staan. De armzalige fles whisky wordt in diverse standen in het winkelwagentje gelegd en gezet. Uiteindelijk wordt de fles leeggeschonken en klinkt iedereen op Erik, tenzij de doden. Die kapt zijn glaasje achterover en verdwijnt. Doden af; fotografen af; klanten en directeur af; caissière rijdt wagentje weer naar stalplaats.*

## **DOEK**